

uoverskuelig Narvælle faststaaende Skat, saa vil jeg dog fremdeles kunne vende mig til den anden Side af Sagen, hvor jeg da vil sige, at paa den Maade, hvorpaa det nærværende Lovforslag foreslaaer den nye Skat udfreven, vil jeg albrig kunne ønske en ny Skat udredet. Jeg veed meget vel, at dette er et meget tilident Spørgsmaal at komme ind paa, thi det, at Skatten tilveiebringes paa den Maade, som her er bragt i Forslag, vil just for Mange, for en overordentlig stor Deel, være det Uilfældende ved Sagen. Lige siden vi fik et constitutionelt Liv herhjemme, har det hos Mange været et af de fromme Ønsker, som hidtil forgjæves ere blevne opsendte, at vi dog ogsaa maatte faae dette Apparat med, som man nu engang syntes hørte med til den sande Frihed. At Indkomstskatteapparatet bliver overført fra det frie England til os, er Noget, som for dem staaer som et saa absolut Gode, at de for at opnaae det ganske vist vilde see bort fra mange Ulemper derved. Jeg har fra første Færd af, da der herhjemme blev Tale om en Indkomstskat, næsbrudt været aldeles bestemt imod den. Jeg har altid haft en meget stærk Uvillie imod denne Skat, idet det stedse er forekommet mig, at det er en af de besynderligste Doctriner, der igjennem dem vil gjøre sig gjældende, og som med en Abstraction, der søger sin Rige, seer bort fra alt Andet end blot det Gode, hvorpaa den har sættet Blikket. Det er, naar der spørges om en Indkomstskat, først fra Doctrinens Side paastaaet, at det er et rigtigt Skatteprincip at søge Skatterne lempe efter Skatteevnen, saa at man altsaa skal see at gjøre dem aldeles proportionale med den tilstedeværende Skatteevne. Jeg vil nu strax tilstaae, at det allerede forekommer mig ikke engang at være indispatabelt, om dette er rigtigt. Det er mig ikke klart, om det er det, der i alle Forhold skal efterstræbes. Vilde man nemlig være meget consequent i Forsølgelsen af dette Formaal, saa maatte man aabenbart, naar der var Spørgsmaal om Betalingen for et Brev, fordrø en større Betaling for samme af den Rige end af den Fattige. Jeg vil imidlertid lade dette ligge og indrømme, at det i og for sig kan være et præsentabelt Princip; men saa spørger

jeg: Hvorfra kommer det besynderlige Tanke-spring, som bringer Skatteevnen til uden Videre at forvandle sig til Skatteindtægt? Der kan jo dog ikke være Tale om, at Skatteevnen saaledes kan udmaales proportionalt med Indtægten. Det er jo den aabenbareste Misforståelse, at en vis Indtægt for A. skulde være det Samme som en ligesaa stor Indtægt for B. Dette synes dog, at maatte være aldeles tydeligt. Der er ogsaa flere ærede Talere, som have høvet ved dette Punkt, som have forsøgt paa nærmere at oplyse, i hvilken Grad det er en Illusion, at 800 Rd. skulde betyde det Samme for en ung Rigmand, som ikke har Andet at bruge dem til end til at forstaffe sig sit eget personlige Underhold eller maastee endog blot sine Fornøielser, og for den fattige Mand med den store Familie, som han skal underholde. Men det kan man derhos være sikker paa, at, vilde man paa nogen Maade forsøge paa at komme bort fra den besynderlige Opfattelse af Skatteevnen som adælvat Udtryk for Indtægten og nærmere at specificere, hvorledes Indtægten er sammensat, og derigjennem forsøge paa at udmaale, hvorledes Fornødenhederne stille sig for dem, som skulle afholde Udgifterne af denne Indtægt, saa vilde man komme ind i et Virvar, som vilde være aldeles uopløseligt; og der vilde derhos fremstaae en Mængde andre Ulemper, der vilde være endnu værre end de, man iforveien maa taale som Følge af Skatten. I England, hvor denne Skat først er bleven indført, men hvor man — det maa jeg dog slynde mig med at tilføie — forlængst er hjerteligt kjed af den, har man indseet, at der er Ulemper forbundne med denne Skat, som maae taales, hvis man vil have Skatten, og at ethvert Forsøg paa at rolle ved disse Ulemper og forbedre Skatten vil have ganske andre og endnu langt mere øverveieende Ulemper i Følge med sig. Jeg kan derfor heller slet ikke indrømme, at man har Ret, naar man, som det meget ofte høres, paastaer, at Principet i Skatten er rigtigt, og at det blot er Udførelsen, som er det Mangelfulde. Nei, ganske vist er Principet for den heller ikke rigtigt; men det skal indrømmes, at, selv om Principet var tusind Gange rigtigt, saa er Udførelsen af det